

er ganske nødvendig for Appellens Skyld. Det ene Forslag gaar kun ud paa at stryge Ordet „alt“, der kunde tænkes at staae sig saa rigoristisk ud, at det blev urimeligt, hvad der ganske vist for Retten ikke har været Meningen. Det andet Forslag fremstiller sig som en Omredaktion af det andet Stykke af Paragraffen, uden dog at tilføje, saa vidt jeg ser, nogen Forandring i Bestemmelsen. Man har imidlertid haft den Bemærkning at gøre ved den af Lovforslaget brugte Redaktion, at den ikke synes ganske korrekt, idet Forbeholdet „for saa vidt ikke skriftlige Indlæg fremlægges“, er sat ganske almindeligt som omfattende ikke blot Parternes, men ogsaa Vidnerne og Konsulernes egne Udtalelser, medens det naturligvis kun vedkommer Parternes Udsagn, og det er det, man har villet adstille ved Bestemmelsen. — I § 11 omtales jo de tidligere af mig omtalte Instrukser af Udenrigsministeriet. Der har Udvalget blandt de Punkter, der særlig henledes Opmærksomheden paa som Genstand for saadanne Instrukser, fremhævet, foruden hvad Lovforslaget allerede har, nemlig „Maaden, hvorpaa Forhødelser af Stævninger, Domme og andre processuelle Meddelelser skulle ske“, tillige et Punkt, som ganske vist har stor Betydning i Tilfælde baade af Eksekution og navnlig af Appel, nemlig at Instruksen tillige skal omhandle „Regler om, hvorledes Beskrivelsen af Sager til Eksekution, Appel o. s. v. skal meddeles, og hvorledes Forhødelserne o. s. v.“ Det er navnlig altsaa, fordi man har fundet, at i flere af disse Tilfælde vilde den nu fordrede Aftbeskrivelse være temmelig urimelig. Saa har man dernæst i dette Forslag ønsket at tilføje en udtrykkelig Udtalelse, som jeg ligeledes tidligere har berørt, om, at i disse Instrukser „skal Udenrigsministeriet være bemyndiget til at foreskrive eller tillade saadanne Vespælsere i de danske Rettergangsregler, som udkræves af Hensyn til de særlige Forhold, hvorunder Konsularretterne virke“. Jeg har allerede motiveret dette Forslag tidligere og anser det for ganske rigtig, at Udenrigsministeriet faar en saadan Bemyndigelse til en virkelig Vejledning for Dommerne ved Anvendelse af Rettergang. — Endelig har man ved denne Paragraf endnu gjort en Forandring, som ogsaa var paa Tale ved første Behandling, nemlig med Hensyn til de Betalinger, som skulle være at erlægge i Anledning af disse Retshandlinger. Lovforslaget gaar ud paa, at disse Betalinger bestemmes af Udenrigsministeriet, men saa er der sat en Grænse, der lyder: „Dog at de ikke kunne ansættes højere end de for Retssplejen i Kjøbenhavn i 1ste Instans

gældende Takster, og at Retshandlinger, for hvilke der ikke her i Landet betales, af Konsulerne maa foretages uden Betaling“. Vi have ment, at disse Begrænsninger ikke rigtig passede paa disse Steder, for det første, fordi Forholdet paa mange af disse Steder vilde være af den Bestaffenhed, at det vilde være temmelig urimeligt at have saa lave Betalinger som herhjemme — det er jo paa saare mange Steder engelske Livsforhold, som ville angive den naturlige Maalestof, og de ere anderledes dyre — og dernæst ogsaa af det Hensyn, at det virkelig er en betydelig Byrde for Konsulerne, dersom mange af disse Sager komme for dem, der jo ikke regelmæssig have Løn, en Byrde, som, naar Sagerne ere i Tiltagen, ikke kan paalægges dem uden et anstændigt Vederlag. Paa den anden Side er naturligvis her at tage Hensyn til, at Byrden for de retsøgende ikke maa blive urimelig, ikke større, end Forholdene paa det paagældende Sted virkelig tillade; men denne Hensyntagen til alle de Forhold og Omstændigheder, der foreligge paa et givet Sted, have vi ment, at man uden nogen Risiko kan lægge i Udenrigsministeriets Haand, som ikke kan være opfordret til mere at se Sagen fra det ene end fra det andet Synspunkt og derfor nok tør forudsættes at ville træffe den rette Mellemvej. Endringsforslaget Nr. 14 gaar altsaa ud paa, at de sidste Sætninger i andet Stykke af § 11 udgaa.

Med Hensyn til § 15 have vi endelig i Overensstemmelse med nogle Ytringer, der saaldt under 1ste Behandling, ment, at det var overflødig at fastsætte en særegen Frist for Lovens Ikrafttræden, og at man her uden videre kunde følge den sædvanlige Regel om en Lovs Ikrafttræden efter dens Kundgørelse i Lovtidenden. Men vi have tillige ment at kunne give § 15 et andet naturligt og mere nærliggende Indhold, og det er det, vi have foreslaaet under Nr. 15, som jeg nærmere skal omtale. Den her foreslaaede Bestemmelse er en Omgangsbestemmelse med Hensyn til de Tilfælde, hvor en Retshandling, der er foretaget af Konsulen med Domsmyndighed, ikke er bragt til endelig Afslutning, før Loven træder i Kraft, saa at dette sker saa at sige midt under Sagen. Hvad der her foreslaas som Omgangsbestemmelse, er for øvrigt ikke afvigende fra den Regel, som man ogsaa vilde følge, naar intet blev sagt, nemlig Lovgivningens almindelige Regel, at det, der foregaar efter Lovens Ikrafttræden, bliver behandlet efter Lovens Regler. Udvalget har heller ikke haft dette saa meget for Øje som en anden Betragtning. Det forholdet sig nemlig, som det blev